ΙΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀφηγήσεων τῶν ἀναγνωστῶν μας περὶ φαντασμάτων. Μετὰ τὴν σχετικὴν εἰδοποίησιν τοῦ «Μπουκέτου», ἄθρόαι σχετικαὶ ἐπιστολαὶ ἤρχισαν καταφθάνουσαι εἰς τὰ γραφεῖά μας. Τὸ εὐχάριστον δὲ εἶνε ὅτι, αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν προέρχονται ἀπὸ σοβαροὺς καὶ ἡλικιωμένους κυρίους, μὴ ἔχοντας λόγους νὰ παρουσιάσωσι τὰ πράγματα ὑπερβολικὰ ἢ νὰ ψευσθῶσι.

Πρώτην ἐξ ὅλων δημοσιεύομεν σχετικὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ «Μπουκέτου» :

Ο ΧΛΩΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«... Στὴν πατρίδα μου τὸ καλοκαιρινὸ μεσημέρι εἶνε ἀπαίσιο ὅπως καὶ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ ἥλιος φλογίζει τὰ πάντα. Στοὺς δρόμους, δὲν φαίνεται ψυχὴ γεννητή. Τὰ σπίτια εἶνε κατάκλειστα κι' ἐπικρατεῖ νεκρικὴ γαλήνη. Ἀερικὰ γυρίζουν ταῖς ὧρες αὐταῖς στοὺς δρόμους, λένε ἡ γερόντισες. Καὶ τὸ μεσημέρι αὐτὸ τὸ ἀποκαλοῦν ἀκόμη : «Ντάλα μεσημέρι» !

Ἕνα τέτοιο μεσημέρι κατέβηκε ἡ ἀδελφή μου γιὰ νὰ πάρῃ κᾶτι σ' ἕνα ὑπογειάκι ποὺ ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὴ τραπεζαρία μας. Δὲν προφθασε ὅμως νὰ μαῆ μέσα, γιατὶ στὴν εἴσοδό του ἀκριβῶς, εἶδε νὰ στέκεται ἀκίνητος ἕνας ψηλός, ἰσχνός, ἄνθρωπος, μὲ ὀλόμαυρη φορεσιά, καὶ τα χέρια δεμένα μὲ μιὰ κορδέλλα, ὅπως ἀκριβῶς γίνεται καὶ στοὺς νεκρούς.

Ἔντρομη ἡ ἀδελφή μου ἔτρεξεν ἐπάνω καὶ εἰδοποίησε τὸν πατέρα μου. Αὐτὸς δὲν ἔδωσε καὶ τόση σημασία στὸ πρᾶγμα. Κατέβηκε κάτω, νομίζοντας πῶς εἶνε κανένας κλέφτης. Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσε κι' ὁ ἴδιος τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνο, τὸ χλωμὸ κι' ἀκίνητο, μὲ τὰ δεμένα χέρια, ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ ἀνέβηκε στὸ σπίτι. Ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ κάθησε καὶ παραφύλαξε. Περίμενε νὰ δῇ ἀπὸ ποῦ θὰ ἔφευγε ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος. Τὸ ὑπόγειο δὲν εἶχε ἄλλη ἔξοδο. Παραφύλαξε ὡς τὸ ἀπόγευμα. Κι' ὅταν κατέβηκε πάλι καὶ ξανακύτταξε, ὁ χλωμὸς ἄνθρωπος, μὲ τὰ δεμένα χέρια, εἶχε γίνει ἀφαντος ! ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΑΡΙΚΙ

Ἰδοὺ τώρα τί διηγεῖται ἐν ἐπιστολῇ του, σχετικῶς μὲ τὴν ἐμφάνισιν φαντασμάτων, καὶ ὁ 53ετὴς κ. Φιλώτας Ἰωάννου :

«Πρὸ 15 ἐτῶν, ὅταν ἐμέναμε στὴν Θεσσαλονίκη, μετοικήσαμεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Παλαιολόγου ποὺ ἐκαθήμεθα στὴν ὁδὸν Ἐγνατίας, ἀριθ. 187. Τὸ δεύτερο βράδυ τῆς μετακομίσεως, ἐνῷ ἐκαθήμεθα ἐγώ, ἡ μητέρα μου καὶ αἱ δύο μου ἀδελφαί, σ' ἕνα δωμάτιο, εἴδαμε ἔξαφνα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ μόνη της καὶ νὰ παρουσιάζεται ἐμπρός μας ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι σαρίκι, (τύπος Δερβίση), μὲ μάτια ἀγριεμμένα ποὺ μᾶς πάγωσαν ὅλους, καθὼς τ' ἀντικρύσαμε !

Ἐκαταλάβαμε ἀμέσως πῶς πρόκειται περὶ φαντάσμαμος, γιατὶ οὔτε ἡ ἐξώθυρα ἀκούστηκε ν' ἀνοίγῃ, οὔτε μπῆκε κανένας αὐτὴ τὴ στιγμὴ οὔτε καὶ βήματα ἀκούσαμε καθόλου.

Εἴχαμε κοκκαλώσει, ἡ καρδιά μας χτυποῦσε δυνατά, ἡ γλῶσσά μας δέθηκε. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς γράφω τὰ θυμοῦμαι ὅλα αὐτὰ καὶ σηκώνουνται ἡ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ μου !

Ἡ μητέρα μου, γυναῖκα 75 ἐτῶν, πλέον ψύχραιμος τῶν ἄλλων, ἔκαμε ἀμέσως τὸ σταυρό της καὶ ἐπικαλέσθηκε τὴ χάρι τῆς Παναγίας. Τὴν ἐμιμήθημεν καὶ ἡμεῖς κι' ἐσταυροκοπηθήκαμε μηχανικῶς. Τὰ σταυροκοπήματα ὅμως αὐτὰ ἐξηρέθησαν, φαίνεται, τὸν μυστηριώδη σαρικοφόρο, γιατὶ ἀγρίεψε περισσότερο, γούρλωσε τὰ μάτια του κ' ἄρχισε νὰ τρίζῃ φρικιαστικῶς τὰ δόντια του !

Μᾶς εἶχε πιάσει ἀπερίγραπτος τρόμος, ὅταν ἔξαφνα ἕνα ἀπότομο φύσιμα τοῦ ἀνέμου ἔσβυσε τὸ φῶς τοῦ δωματίου. Ἔτσι βρεθήκαμε ἐντελῶς στὸ σκοτάδι. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του... Σὲ δέκα λεπτὰ ξεθάρρεψα λίγο, σηκώθηκα, πῆρα τὰ σπίρτα, κι' ἄναψα τὸ φῶς. Κυτταξαμε τότε γύρω, μα δὲν εἴδαμε τίποτε. Τὸ φάντασμα εἶχε χαθῇ. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλειστὴ ὅπως καὶ πρὶν Κανεὶς μας ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἐμείναμε ἔτσι ἄγρυπνοι ὡς τὸ πρωΐ...

Τὴν ἑπομενην, τῇ ἀπαιτήσει τῆς μητέρας μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, ἐγκαταλείψαμε ἀμέσως τὸ σπίτι αὐτό. Ὅπως δὲ ἔμαθα ἀργότερα, στὴ θέσι τοῦ σπιτιοῦ ὑπῆρχε πειὸ παλαιὰ ἕνα πανδοχεῖο κακῆς φήμης.

Χ. Χ.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Τὴν 18ην Ὀκτωμβρίου, ἐτελέσθησαν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἱ γάμοι τοῦ Κου Μαγκουλίδου μετὰ τῆς χαριτομένης Δος Σμαράγδας Παπαταύρου. Παράνυμφος παρέστη ὁ Κος Ἀντώνιος Σαλταφέρης, μηχανικὸς Μονοπωλείου Νέων Χωρῶν.— Τοὺς εὔχομαι βίον ἀνθόσπαρτον.

Ν. ΡΑΜΜΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Σκότωσέ με

Ἂν πρέπῃ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὴ ἀπαντᾷς στὸν πόθο μου καὶ νὰ μὲ κάνῃς, τόσο κοντὰ στὸν ὄνειρεμένο μου παράδεισο, νὰ δοκιμάζω ὅλα τῆς κόλασης τὰ βάσανα.

Ἂν ἡ κοκετερίες σου πρέπῃ κάθε μέρα νὰ μοῦ δίνουν ἕνα θάνατον ἀργό, ποὺ, πιὸ φοβερὸς κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ θάνατο, τὸν ἀληθινό, μ' ἀφίνει νὰ ζῶ καὶ νὰ ὑποφέρω, γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μ' ἕνα μόνο θάνατο φέρε ἕνα τέλος σ' ὅλους μου τοὺς πόνους, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μ' ἕνα μόνο θάνατο ἀπάλλαξέ με ἀπ' ὅλες μου τῆς ἀγωνίες .

Νά ! Πάρε τὸ τουφέκι μου καὶ γιόμισέ το. Ἡ τσακμακόπετρές του βγάζουν καλὲς σπίθες ! Νὰ καὶ μπαροῦτι, νὰ καὶ βόλια ! Γιόμισε, σημάδεψε καὶ σῦρε τὸ λύκο. Πρόσεχε, ὅμως, μὴ σημαδέψῃς τὸ κεφαλί μου, γιατὶ τὸ μυαλό μου εἶνε γιομάτο ἀπ' τὴν εἰκόνα σου, καὶ θὰ σκότωνες τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου. Πρόσεχε ἀκόμα, ὦ σκληρή, μὴ σημαδέψῃς τὴν καρδιά, γιατὶ ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπ' τὴν καρδιά σου, καὶ θὰ σκότωνες τὴν ἴδια τὴν καρδιά σου,

Πρότασις γάμου

Τὰ μάτια σου εἶνε μαῦρα σὰν τοῦ καρπουζιοῦ, καὶ τὸ κορμάκι σου λεῖο σὰν τοῦ καρπουζιοῦ τὴ λεία φλούδα. Μοιάζεις, στὴν ὀμορφιὰ καὶ στὴ χάρι, μὲ τὴν ὡραία μου φοραδίτσα, σὰν κι' αὐτὴν κ' ἐσύ σκιρτᾶς, κάτω ἐκεῖ, στὴν ἀκροποταμιά, κ' ἔχεις σὰν κι' αὐτὴν κορμάκι παχουλό, κ' εὐλύγιστο καὶ σφιχτό.

Ἔλα μαζύ νὰ ζήσωμε στὸ σπίτι μου ! Γιὰ νὰ γιορτάσωμε τὸν ἔρχομό σου, θὰ διαλέξω ἀνάμεσα στὰ ἑκατὸ κοπάδια μου, ποὺ βόσκουν γύρω ἀπ' τὰ Ἰμαλάϊα, τὰ δυὸ πιὸ παχουλὰ κι' ὡραῖα ἀρνάκια, ποὺ τὸ μαλλί τους εἶνε ἀληθινὸ μετάξι.

Καὶ μαζύ θὰ πᾶμε στὸ Ναό, πέρα, τῆς Παδού, καὶ θὰ προσφέρωμε τὸ ἕνα θυσία στὴ θεά, γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ παιδιὰ πολλὰ κι' ὡραῖα.

Καὶ τἄλλο, θὰ τὸ σφάξωμε, καὶ θὰ τὸ ψήσωμε στὴ σούβλα, ἀπάνω σὲ φωτιὰ ἀναμμένη καὶ θὰ προσκαλέσω ὅλους τοὺς φίλους μου σ' ἑλέντι.

Κι' ἀφοῦ θὰ φᾶμε καὶ θὰ πιοῦμε τρεῖς ἡμέρες, θὰ περάσω γύρω ἀπὸ τὰ μπράτσα σου κι' ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους σου, καὶ γύρω ἀπ' τὸ λαιμό σου, μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα.

Ἡ καρδιά μου

Στὴν καρδιά μου, ὅπου ἀκτινοβολεῖ ἡ ὡραία σου μορφή, ὑπάρχει μιὰ σταγόνα αἷμα ποὺ κοχλάζει.

Κι' ἡ σταγόνα αὐτὴ κλεῖ μέσα της χίλιες ἄλλες σταλαγματιές, γεμάτες, ἡ κάθε μιά, ἀπὸ ἕναν πόθο.

Κ' ἐπειδὴ εἶνε ἡ ὀμορφιά σου ποὺ ἀντανακλᾶται σ' ἐκείνην τὴ σταγόνα, καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὴς σταλαγματιές, καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς χίλιους πόθους, ἔκλεισα τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς μου, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ ἄλλη καμμιὰ γυναῖκα νἄρθῃ νὰ καθρεφτιστῇ σ' αὐτήν.

Ὅσο ἡ ὡραία σου μορφὴ θὰ λάμπῃ στὴν καρδιά μου, θὰ πλέω σ' ὠκεανὸ χαρᾶς, κ' ἡ καρδιά μου θὰ γελᾷ κάτω ἀπὸ οὐρανοὺς λαμπερούς.

Σταθερότης

Περιφρονησέ με, ποδοπατησέ με ! Ὅλα τὰ δέχομαι ἀπὸ σένα. Ὅλα μὲ ὑπομονὴ τὰ ὑποφέρω, γιατὶ ξέρω πῶς, κάποια μέρα, θἄσαι ἡ παρηγοριά μου, καὶ τῆς ψυχῆς μου ἡ περηφάνεια, καὶ τῆς καρδιᾶς μου ἡ ζωή.

Ὑποφέρω ὅλους τοὺς πόνους ποὺ μοῦ προξενεῖ ἡ ἀπονιά σου, ὅλα τὰ βάσανα ποὺ μοῦ δίνουν τὰ καπρίτσα σου, γιατὶ ξέρω, στὴ σταθερὴν ἀγάπη μου, πῶς, κάποια μέρα, θὰ νιώσῃς τὴν ἀγάπη μου, καὶ θἄρθῃς, τότε, μετανιωμένη σὲ μένα.

Ἡ ἀρρώστια τῆς ἀγάπης

Ἀ ! Γιατρέ, ποὺ ἐξετάζεις τὸ σφυγμό μου, θσρρεῖς, λοιπόν, στ' ἀλήθεια πῶς μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὴν ἀρρώστια τῆς καρδιᾶς μου ;

Ὑποφέρω ἀπο τὴν ἀρρώστια τῆς ἀγάπης, βάλε τ' αὐτί σου ἀπάνω στὴ καρδιά μου, κι' ἀφουγκράσου, σὲ κάθε της παλμό, μιὰν ἱκεσία γιὰ τὴν πολυαγαπημένη μου :

«Ὦ πολυαγαπημένη μου, μὴ μοῦ ἀνοίγῃς νέες πληγές, ἀπάνω στὴς παληές. σὲ ἱκετεύω...»

Κλεῖσε τὸ νιστέρι σου γιατρέ ! Ἀλλοίμονο ! Δὲν ὑπάρχει γιατριὰ γιὰ τῆς καρδιᾶς τὰ βάσανα !

Ὑποφέρω ἀπ' τὴν ἀρρώστια τῆς ἀγάπης καὶ δὲν ὑπάρχει γιατριὰ σὲ τοῦτο τὸ κακό !...

Ἂν ἡ τρέλλα τοῦ μυαλοῦ μου, ἂν ὁ πόθος τῆς καρδιᾶς μου, μποροῦσαν νὰ μὲ παρηγορήσουν.

Ἂν τ' ὄνειρο μποροῦσε νὰ ζυγώσῃ στὴν πραγματικότητα, κι' ἐγὼ ἐπίσης, ὅπως ὅλοι οἱ ἄρρωστοι, θὰ ζήταγα τὴ γιατριά...

Μά ! ἀλλοίμονο, δὲν ὑπάρχει γιατριὰ καμιὰ στὸν πόνο τῆς καρδιᾶς.

Κλεῖσε, λοιπόν, τὸ νιστέρι σου, γιατρέ, καὶ μὴ μοῦ ἀνοίγῃς νέες πληγὲς ἀπάνω στὴς παληές.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ